

Fénysugár

Evangeliumi hitebresztő és hirtelnyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Újra!

Lukács 9. 30—35.

Mit beszélhettek Mózes és Illés az Úr Jézus haláláról a megdicsőülés hegyén? Hogy mit mondtak, nem tudjuk, de hogy mit mondtak, arra az illetők életén keresztül következtethetünk. Hiszen ma sem tud senki a Keresztről mást elmondani, mint amit a saját életén keresztül meglátott róla. Mózes két dologra gondolhatott: a bárányra, melynek vére mentő jelként szerepelt az Egyiptomból való kiszabadulás éjszakáján. Gondolhatott azután az érc kígyóra is, melyet a pusztában emeltetett fel vele az Úr a mérges kígyók marása ellen. Bármelyik állott is előtte, mindkettő csak fokozta a vágyat, hogy adja oda magát az Isten ama Báránya, hogy minél erőteljesebbnek emeltessék fel a Kereszt. És Illés? Talán a Karmel hegyéről nézett a Golgothára — megértvén, hogy nem elég egy rendkívüli csodára megjelenni Istennek ebben a világban. A Szentlélek tüzének kell itt a szíveket felgyújtani azzal, hogy megdicsőíti a maga szelid szavával azt a Szeretetet, mely önmagát adta a bűnösökért.

Akármit beszéltek ők ketten, a kíséző tünetek azt mutatják, hogy a tanítványok válogatott csapatát a dolog nem érdekelte. Pedig a jelenet roppant felrázó lehetett. Látni, hallani Mózeset, — elképzelhetjük-e, mit jelentett ez egy Izraelből való számára! Látni, hallani Illést, akinek alakját első mesterük, Keresztelő János, oly élénken szívükbe véste. És ők? Élükön Péterrel elálmosodnak. Miért? Miért?

Ha megfigyeljük az előzményeket, az utána jövő eseményeket, — úgy ahogy ezt Lukács elmondja, — s egyben a saját szívünket — akkor nem találunk más magyarázatot, minthogy azért, mert az Úr Jézus halála akkor még nem érdekelte őket. Egy hang talán azt mondta bennük, amit mondani szokott az a hang másokban is: „Már megint arról van szó!” „Csak ne venné elő folyton a Keresztet!” Nem ismersz ebben a magad szívére? Ám sem Péterből Péter, sem Jánosból János, sem Jakabból Jakab nem lett volna, ha az Úr a Keresztről — mert őket az egyelőre nem érdekelte — hallgatott volna. Ne ütközz meg azért, ha te is újból és újból találkozol vele! Hogy újra bőjti idő jön s újra a Keresztről kell hallanod. Az Úr nem beszél semmiről sem hiába újra. Ha Péterből nem lett volna Péter, belőled sem lesz az, aminek lenned kell, míg az Úr Jézus halálának ereje rajtad be nem teljesedik. Ezért van újra bőjt.

Ne legyen hiába!

G. A.

A szájalom.

Józsue 9: 14.

Van egy érzés, melyet az ellenség nagyon ki tud használni. Ez a szájalom. Ha a szeretetlenségünket, hirtelen haragunkat, irigységünket használja fel, nem oly veszedelmes a dolog, mert ezek mögött az indulatok mögött azonnal észrevesszük, hogy valami rossz áll. De ki merne gyanakodni a szájalomra? A szájalom erényszámba megy.

A gibeoniták is erre építettek, mikor szájalmat keltő ábrázattal s megpenészedett kenyérükkel megjelentek a Kanaán meghódításával elfoglalt szent nép sorai között. A bűn már abban eleméke lel, amint valaki azon mesterkedik, hogy mindenáron szájalmat ébresszen önmagával szemben. Hogy hazudnak a gibeoniták! Hogy messziről jöttek! Pedig Izrael nem is a szomszédságban, hanem már az ő határaiton belül táboroz.

Mindenféle csalárdságra vetemedik az, aki szájalmat igyekszik felébreszteni. Ha sikerül célját elérni, akkor megerősödik bűnében. Ha meg nem —, akkor szemrehányást tesz: „Hát van még szeretet ezen a világon! Hát ilyenek azok, akik Isten népének mondják magukat!”

Kivált Isten gyermekeinél igyekszik az ellenség a helyzetet kihasználni. Hisz nekik illik szájalozni! És milyen kárt okozhat Isten gyermeke egy olyan szájalozással, mely nem az Úr tanácsa szerint megy végbe. Kárt okoz saját magában. Valahányszor a szájalomnak saját indulatunk folytán engedünk, az ó-emberünket tápláljuk. Az ember azért szájalozik, mert ezzel titkon biztosítani akarja a maga számára, hogy hasonló helyzetben mások is rajta szájalozzanak. Szájalozik azután az ember szereplési vágyból. Azért, hogy „jósztívű” ember hírben álljon.

Az ilyen szájalozás kárt okoz abban is, akin helytelenül szájaloztunk. Altatja a lelkiismeretét. A gibeoniták e „sikeres” eset után joggal gondolhatták: a cél szentesíti az eszközt. Lám a csalafintaság egész jó dolgokhoz juttatja az embert. Egy kis ellágyulás, egy kis sopánkodás! És „lehullanak Jerikó falai.” „Azok, akiknek szájalomát igénybe vettem, Isten népéhez tartoznak. Ha ők ezt megbocsátották nekem, s megértést tanúsítottak az én esetemmel szemben, nem is állott talán oly rosszul a dolog.” És ezzel elvonjuk az illetőket attól, hogy igazán megalázkodjanak s megakadályozzuk az Urat, hogy többet mondhasson a magából nekik, hogy a leckét egész végig vegye velük s az összetörtlen pontokon is összetörje őket.

Az is lehetséges, hogy egy ilyen helytelenül alkalmazott szájalommal beavatkozunk valakinek az életébe ép ellenkező irányban, mintahogy az Urnak kivezető s gyökeresen jobbat nyújtó gondolatai vannak. Élettársak és életpályák választása dőlt el már ezen a ponton. Hányan jutottak keservekkel tele élethez azért, mert szájalomból hozzámertek valakihez, szájalomból házukba fogadtak valakit, szájalomból alkalmaztak egy embert: „az Úr tanácsát pedig nem kérték vala.”

S még ennél több is van. Nem találkozta-e már olyanokkal, akik szemrehányást tettek később neked, azért, hogy megszántad őket. Valami úgynevezett „jót” cselekedtél velük. Az illetők megszenvedték ezt a „jótéteményt” s most felelőssé tesznek a helytelen szájalozás sok súlyos következményeiért. Hány gyermek emelte fel már s nem is egész jogtalanul — szülője ellen a vádat csak egy pillanatért. Egy pillanatért, melyben „kemény”-nek kellett volna lennie; nem tudott az lenni, — kényelmes, érzelmes lágy módon megbocsá-

tott neki. Nem volt-e ez nagyobb keménység minden keménységnél. És ha az emberek így rájönnek a szánezésben elkövetett bűneinkre, mennyivel inkább az Úr!

Még egy pont a szánezésnél, hogy a szánezés-kérés is, meg a szánezésadás is, annyira jó dolognak látszik, hogy előzőleg nem is tudakoljuk az Urat. Pedig itt is áll az: „A ti gondolataitok nem az én gondolataim.” Mi annyira romlottak vagyunk, hogy még a szánezés is megromlik kezeink között. Mily kínos helyzetbe hozta azután Józsuét az Úr! Mutatja ez, hogy mennyire nem szenvedheti Ő a hamis szánezést. Hiszen Mózes bűne, amelyért nem mehetett be az Igéret földjére, nem járt olyan súlyos következményekkel, mint az, amit itt elkövettek a gibeonitákkal. Józsué után hamarosan kitör a harc a Kánaán földjének sok „gibeonitája”, akiknek a hamis szánezés megkegyelmezett, felidézi a „Birák” zordon korszakát.

Te azért vigyázz nagyon a gibeonitákra s akár kérsz szánezést, akár kérnek tőled, ne felejtse el kikérni az Úr tanácsát.

Egy áhitat után.

A szeretet szolgálata.

— Kröker. —

Habár kicsiny volt és csekélyke,
Kezed mit áldón végze itt,
Kis szolgálatnak, fönn az égbe,
Fölsmerik magas becsit.

Eljő a nagy jutalmazó nap,
S a nagy Király hálája majd
Int részedül, ha szomjazónak
Adtál egy kortynyi hús italt.

Legyen hát hús forrás a szived,
Melyből fáradt vándor ihat,
Ki itt, szeretve, jó magot vet,
Ott fönn az bő termést arat.

■ Ford. Vargha Gyuláné.

Az éjjelmisszió munkájából.

Berlinből írja F. R. testvér.

Hatvannyolc éves vak asszony jött hozzám egy nap, a 80 éves süket testvére vezette. Kért, hogy menjek vele és segítsek neki Gertrud leányát megkeresni. Elutasítottam a kérését, mert valószínűtlennek tartottam azt, hogy egy vak asszonnyal éjjel megtaláljam a leányt. De az édesanya nem hagyta magát elutasítani, hisz a gyermekéről volt szó, hét közül a legfiatalabbról. Megmutatott néhány levelezőlapot, amelyet a leánya a barátnőjének írt, ebből világosan látszott, hogy a leány rossz útra tért. Közben rámnézett fénytelen szemével és megfogva a kezemet így szólt: „Kedves Testvér, engem Isten küldött ide és bizonyos vagyok benne, hogy megtaláljuk Gertrudot. Van valami lehetetlen Isten előtt? Nem, kedves Testvér, ne küldjön el, — a gyermekemről van szó.”

Elbeszélte, hogy kislány korában Gertrud szorgalmasan járt a templomba. Az öreg nő maga nevelte fel a gyermekeit. A nagyobbak sokszor mondták, hogy Gertrud csak öltözködni szeret, de ő nem hitt nekik. „És akkor elérkezett a rettenetes nap: Gertrud eltűnt, senkisé tudta, hogy hová” — mondta tovább az öreg anya. „Éjjel és nappal sírtam. Harcoltam Istennel és emberekkel, de mindez hiába volt. Elvesztettem a szememvilágát. Így éltem két évig. De eljött számomra is a damaskusi óra. Isten szólhatott hozzám, feltárt előttem mindent, megláttam, amit rosszul tettem és megalázkodtam bűneim alatt.”

Nagyon megszegényített az anya hite, most már hajlandó voltam újra kelni vele. Másnap délután elindultunk Berlin utcáin. Kezemből tartottam Gertrud fényképét, hogy megismerjem, „Ha a gyer-

mekem meglát, letér a bűn útjáról” — mondta az anya.

Azután eljött az első éjszaka. A vak anya belém karolt és így indultunk el utunkra. Néhány utcai lány figyelmes lett ránk, megkérdeztem tőlük; „Leányok, nem ismerik Gertrudot?” Nem ismerték, de azért hozzánk szegődtek és nemsokára egész csapat lány jött utánunk. Egymástól kérdezősködtek rólunk és lassankint szájról-szájra járt: „A vak anya keresi gyermekét!”

Igy telt el az első nap, de második éjjel, már nyomra jutottunk. „A Trudit ismerjük” — mondták néhányan. Majd azután ilyen megjegyzések hangzottak: „Ha nekem ilyen anyám volna, nem jutottam volna ide.” — „Szégyelhetné magát, hogy ilyen szomorúságot szerzett az anyjának.” — „Ilyenek ezek a lányok! Nem volna neki jobb otthon?” Egyik megjegyzés a másik után hangzott el és mindegyik igyekezett segítségünkre lenni. A második nap is elmúlt, nagyon elfáradtam, a reményem is kezdett elfogyni, de hisz egy elveszett gyermekről volt szó. Harmadik éjjel is útnak indultunk. A legvadabb leányok is ellágyultak, amikor meghallották, hogy „A vak anya keresi gyermekét.” Egy nagyon csúnya helyiség elé értünk. Kihallatszott az utcára a tivornya és ocsmány zene hangja. Az anya megszólalt: „Kedves Testvér, menjünk be ide.” — Összeszorult a szívem, de mielőtt gondolkozhattam, vagy egy szót is szólhattam volna, egy leány kinyitotta az ajtót és mi bent voltunk a szobában. A női kar, nagyon kétértelmű, csúnya nótákat énekelt. A vendéglős azt gondolva, hogy az öreg asszony számára kéregetek, gyorsan a pénztárba nyúlt és hogy hamar szabadjeljen tőlünk, pénzt akart a mar-

komba nyomni. Ebben a pillanatban egy feltűnően öltözött és kifestett leány éles sikollyal az öreg asszony lábai elé vetette magát és újra és újra kiáltotta: „Anyám, Anyám!” A női kar elhallgatott, egy perc alatt körülvettek benünket.

A vendéglős gyorsan bevezetett minket a másik szobába és itt a tékozló fiú jelenete ismétlődött. „Nem vagyok méltó hozzád, vétkeztem.” Gertrud nem tudta, hogy az anyja megvakult és az igaz bűnbánat könnyei folytak a szeméből.

Amikor egy idő múlva az utcára léptünk egy csapat leány állt az ajtó előtt és mindegyik igyekezett Gertrudot jó tanácsokkal ellátni: „Ha mégegyszer meglátlak itt közöttünk, akkor jaj neked” — mondta az egyik.

Én még egy ideig ott maradtam a leányok között és az átéltek alapján eléjük tárhattam, hogy ahogy ez az anya keresi a gyermekét, úgy keresi Isten is az elveszett bűnöst. Sok szemben könny csillogott és csendesen oszlott szét a társaság. Hogy milyen mélyen hatottak rájuk a mondottak, az csak az örökkévalóságban látszik majd meg.

Gertrud másnap reggel hazautazott az édesanyjával. Azóta hálával és örömmel tele leveleket kapok. Mindenki igyekezett Gertrudot szeretettel fogadni és számára az otthont kedvessé tenni. A legnagyobb öröm volt számomra Gertrudnak egy későbbi levele: „Isten kegyelméből megtaláltam az életre vezető utat és tudom, hogy az Ur meg fog segíteni, ha jön a kísértés. Arra vágyom, hogy az életem ezentúl az Uré legyen, elég ideig botorkáltam már az örvény szélén.”

Komoly percek.

Keller Sámuel a következőket írja: Ismertem Pétervárott egy képzőművészeti főiskolai tanárt, ki nem akarta elhinni, hogy van Isten, Aki ismeri és szereti őt. Mindamellett nagyon jó barátságban volt a közeli lakó öreg lelkésszel és sokat vitakoztak a régi kérdésekről: „Honnan jött az ember? Hová megy? Ki lakik a csillagok felett?”

Amikor egyszer a karácsonyi szünet megkezdődött, hazautazott a tanár az övéihez. Egy tíz kilométeres mocsáron kellett keresztülmennie, amely éppen akkor fagyott be. A fuvaros kijelentette, hogy ez nagyon veszélyes, mert már ugyan kemény jég volt, de a tengeren keletkezett vihar széttörte a táblákat és csak most kezdenek megint összefagyni. „Ostobaság” — mondta a tanár. — „Még eddig minden évben keresztül mentem. Előre! Mindent megfizetek!” Az ígért pénz hatott és két vezető megindult gyalog a tanárral. Az egyik öt lépéssel a tanár előtt ment és óvatosan ütögette, próbálta a jeget, a másik néhány lépéssel mögötte ment és a csomagot vitte. Amikor a mocsár közepén voltak újból kitört rettenetes erővel a vihar. A jég recsegett, ropogott. Egyszerre nagy repedés keletkezett, a tanár és vezetője között a jégen. Amikor a tanár hátrafelé tekintett, látta, hogy a csomag-hordó a part felé szalad és körülötte is mindenfelé repedések keletkeztek. Néhány másodperc alatt, egy különálló jégtáblán állt, amelyet az ár sodort a nyílt tenger felé. Percről-percre sötétebb lett. Az éjszaka közeledett. A jégtábla fele is leszakadt, a tanár tudta, hogy már csak néhány másodperce lehet. Eszébe jutott az öreg lelkésznek egy mondása: „Ha a halál sötét hullámai körülveszik, majd tud hinni. Akkor imádkozzék a Megváltóhoz!” Letérdelt a jégtáblára és imádkozni próbált, de nem tudott, hisz gyermekora jóta

nem imádkozott. Nem jutott eszébe semmi más, mint az a kis asztali ima, amelyet gyermekkorában tanult: „Jőjj Ur Jézus, légy vendégünk, áldj meg minket és áldd meg, amit adtál nekünk.” Amint elmondta, mint vilámlám cikkázott végig az agyán: „Isten azért engedte ezt meg, hogy megtanuljak hinni. Isten szeret engem, és rám gondol.” Most már tudott imádkozni. Rögtön utána hangokat hallott a háta mögött. Egy csónak közeledett és benne valaki fáklyát tartott. A csomagot vivő férfi a parttól hozott segítséget.

És te?

Boldog házas életet éltem — mondta egy anya — „de néhány év után elvesztettem a férjemet. Egy gyermekünk volt. Bálványom lett. Minden szeretetem, gondolatom, reményem ehez a kis gyermekhez fűződött. Már a gondolat is, hogy elveszthetném, kétségbeejtett. Amellett azt gondoltam, hogy hívő vagyok, mert imádkoztam és olvastam a Bibliát. Nem vettem észre, hogy a gyermekem lett az Istenem. Egy napon gyermekemet szívemhez szorítva túláradó szavakkal mondtam el szomszédasszonyomnak, hogy mennyire szeretem gyermekemet. Szomszédasszonyom ijedten mondta: „Hisz ez bálványimádás!” Másnap reggel hirtelen meghalt a gyermekem. A gondolataim összezavarodtak és elvesztettem az eszmeletemet. Amikor újra magamhoz tértem, úgy hallottam, mintha az Ur szólna hozzám: „Elvettem a fiadat, ő már az enyém. Megkaphatom most a te szívedet?” Soká keservesen sírtam. Azután felálltam, megcsókoltam gyermekem hideg, halvány arcát és így szóltam: „Itt vagyok Uram, fogadj el.” — Ettől a perctől kezdve megnyugodtam, békeséget találtam. Az Úr elfogadott.

KÜLMISSZIÓ

Hit bűnbánat nélkül.

Egy ceyloni misszionárius egy különös dolgot mond el: A sziget egyik falujában evangélikus istentisztelet volt és utána a misszionárius és a bennszülöttek beszélgettek egymással.

„Hiszitek azt amit most hirdetem nektek?” — kérdezte a misszionárius. „Igen!” — volt az egyszerű felelet. „Hiszitek, hogy a Biblia Isten szava?” — „Igen!” — „Hiszitek, hogy Isten Fiát a földre küldte, hogy bűnösöket üdvözítsen?” — „Igen!” — „Hiszitek, hogy az Úr Jézus kész benneteket is üdvözíteni?” — „Igen!” — „El akarjátok Őt fogadni mint Üdvözítőket és Megváltótoka?” — „Igen, akarjuk.” Látszólag minden nagyon jól ment. A misszionárius tovább folytatta: „Ha keresztyének lesztek, akkor nem szabad többet vétkeznetek. Akarjátok ezt?” Erre nem válaszoltak. „Nem szabad hazudnotok” — folytatta. Erre futó mosoly jelent meg a sötét arcokon: „Ez lehetetlen” mondták. „Nem szolgáhtok az igaz Istennek, ha hazudtok, loptok és a bálványoknak hódoltok. Hajlandók vagytok mindenek búcsút mondani, hogy a szíveteket az Úr Jézusnak adhasátok?” — kérdezte a misszionárius. Nem, erre nem voltak hajlandók, ez túlságosan nagy kívánság volt, és mégis azt gondolták, hogy hisznek az Úr Jézusban és fel akarták magukat vétetni a keresztyén közösségbe.

Nem látunk be a missziói történet nyomán a természeli ember szívébe, nemcsak Ceylonban, hanem a mi hazánkban is? Sokan szeretnének megmentetni és üdvözülni, de nem akarják azért elhagyni a bűneiket. Ha Isten az

embereket bűneikkel együtt befogadná a mennybe, akkor mindenki hajlandó volna az üdvösséget elfogadni, de ez nem Isten gondolatai szerint való. Alázkodjatok meg és higgyetek az Evangéliumban, ez az Ő mennyei terve. A szívnek újjá kell születnie mindenáron, akkor tudja csak a Megváltót élő hittel elfogadni.

Japán nők.

Egy hagoshimai misszionáriusnő írja: A keresztségre várók közt volt egy 82 éves nő. Menyének az élete juttatta oda, hogy vágyott az Evangélium után. Megtért és nem tudott Istennek eléggé hálát adni mindenért, amit kapott. Amikor nem imádkozta többé a bálványokat, abbahagyta a dohányszást, de a hódító saké ivásáról nem tudott lemondani. Azt mondta, hogy tudja, hogy ez nem helyes, de nem tehet ellene semmit sem és így szokott imádkozni: „Isten légy türelmes hozzám, hogy még mindig iszom, ez az egyetlen, amit nem tudok elhagyni életem végéig.” Néhány hét múlva hallottam hogy abbahagyta az ivást és nem vágyódott utána. Ragyogó arccal mondta el a legközelebbi találkozásunkkor, hogy most már minden más. Egy levelet adott és azt mondta, hogy hazafelé menet olvassam majd el. Ez volt benne: „Olyan csodálatos, hogy Isten nemcsak a bűneimet bocsátotta meg, hanem rossz szokásaimtól is megszabadított. Nagy nagy csoda ez!”

GONDOLAT.

Ha idelent mindig siralmas, panaszos énekeket énekelünk, akkor majd odafent sem tudunk mindjárt az örömeinkbe kezdeni, mert idegen számunkra ez a hang. Próbáljuk meg már idelent az újjongást!

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Febr. 15. Luk. 12: 22—34. Bír. 7: 1—8. Az Úrnak nincs szüksége nagy seregekre, hogy győzni tudjon. Kevés emberrel is keresztül tudja vinni a maga dolgát. Sőt szándékosan bizza kevesekre, hogy azok is, akiket eszüközül használnak, lássák, hogy nem a magok ereje által győztek s lássák meg a kívülállók is Isten erjét és hatalmát, amely kis sereg által is nagy győzelmet tud kivívni. A kis sereget az Úr maga válogatja össze. Ő tudja, hogy milyen ismertetőjelei vannak azoknak, akiknek a kezébe leteheti a maga ügyét. Isten országának minden munkájában csak az tud eredményesen dolgozni, akit arra a munkára, arra a helyre maga, az Úr hívott el és állított.

Febr. 16. Luk. 12: 35—50. Jer. 8: 4—9. Van olyan elesés, amelyből még föl lehet állni, olyan elfordulás, amelyből vissza lehet fordulni. Az Úr nagyon kegyelmes és újra meg újra megbocsát a tévelygőknek s fölemeli estéből. De ahol nincs fájdalom a bukás miatt, ahol nincs megbánás a bűn fölött, nincs vágy a visszafordulásra, ott a szív megkeményedik s beáll az örök elfordulás. Milyen fájdalom a mennyei Atya szerető szívének, aki azt akarja, hogy senki el ne vesszen, hanem megtérjen és éljen! S mennyivel fájdalmasabb még, ha nemcsak egyes lelkek fölött, hanem egy egész nép fölött kell kimondania az Úrnak a lesújtó ítéletet.

Febr. 17. Máté 4: 1—11. II. Kor. 6: 1—10. Máté 16: 21—26. Zsid. 4: 15—16. Az Úr Jezusnak soká kellett tanítványai nélkül munkálkodnia, míg azok Őt igazán meg tudták érteni. Szeretők csak olyan emberi szeretet volt, amely főként a testet akarja megóvni minden szenvedéstől, minden veszélytől. Az „én”-nek olyan megtagadása, amely képtessé tesz arra, hogy semmibe se vegyük többé a saját akaratunkat, hogy felvegyük keresztünket s züglődés nélkül hordozzuk azt, ez még elrejtett dolog volt előttük, amit nem értettek. Ennyit még az Úrtól sem tudtak várni, mennyivel kevésbé leitek volna rá képesek ők maguk. Még az erős és határozott Péternek is mennyire meg kellett szégyenülnie! Valóban nagy szükség volt arra, hogy az Úr elsenvedje a kereszt-halált, hogy ebből a halálból merítsenek erőt az övéi a saját életük elvesztésére.

Febr. 18. Zsolt. 96. Bír. 7: 9—15. Akit az Úr elhívott és munkába állított, az továbbra is számíthat az Úr vezetésére.

Isten mindig csak egy lépést mutat meg az úton, amelyen bennünket elindított. De ha ezt az egy lépést engedelmesen meg tesszük, akkor következik utána a másik, amely világgossá lesz előttünk s amelyet meg kell tennünk. Így tanít bennünket az Úr egyidejűleg engedelmessegre és bizalomra. Engedelmessegre abban, amit már megláttunk és megértettünk és bizalomra abban, ami még rejtve van előttünk. Az engedelmeség és bizalom kiegészítik egymást s aki az egyikben megrendül, az a másikban is elbukik.

Febr. 19. Luk. 12: 51—59. Bír. 7: 16—25. Aki gondosan és engedelmesen készülnek a nagy ütközetekre az Úr harcában, azoknak győzniük kell. De az Úr csapatainak a legfőbb vezére, magán az Úr Jezuson kívül, még avval is tisztában kell lenniük, hogy földi vezetőkül kiket rendelt nekik az Úr s hogy Isten nagy seregének melyik csapatjához tartoznak. Izrael népének nemcsak az Úrra kellett néznie, hanem Gedeonra is, aki az Úrtól kapta ezt a megbízatást, hogy győzelemre vezesse a népet. Tudták, hogy ők nemcsak az Úrért, hanem megbizottjáért, Gedeonért is harcolnak. Így harcolunk mi is különböző földi egyházakban, különböző testvéri közösségekben a mi Urunknak s Ő általa a mi egyházunknak, a mi közösségünknek ügyéért is.

Febr. 20. Luk. 13: 1—9. Rűth 1: 1—10. Naóminak nagyon nehéz megpróbáltatásokon kellett keresztül mennie. Mennyit szenvedhetett családjával együtt az éhségtől, míg részánta magát, hogy elhagyja hazáját s idegen földdel cserélje föl. S az idegenben csapás után éri. Először elveszti férjét, azután két felnőtt fiát s ott marad két menyével. Három gyámoltalan, támasz nélküli asszony! De az Úr gondoskodik az özvegyekről és árvákról. Naómi meghallja, hogy otthon, az ő hazájában, Isten kegyelméből újra jólét van, s föl-támad benne a vágy, hogy hazamenjen. Két menyé is felbuzdul, hogy vele menjen, s hárman irdulnak útnak. Valjon együtt maradnak-e mindvégig?

Febr. 21. Luk. 13: 10—21. Rűth 1: 11—22. Orpa és Rűth egyideig egyforma gondolkodásuaknak látszanak, egy úton mennek és egyforma ígéretekkel tesznek Naóminak. De a válaszütnél mégis kitűnik, hogy Orpa nem veszi komolyan a dolgot, Ragaszkodása nem volt igazán mélyeséges, hite nem volt elég erős, szándéka nem volt

határozott. Rúth ellenben teljes lelkét és egész életét befekteti a maga elhatározásába; „veled megyek.” Bizonyára volt tudomása arról a földről, arról a népről, amelyhez Naómi tartozott, arról az Istenről, akit ez a nép szolgált, s mindez vonzotta őt. Vágya támadt mindezt megismerni, s nem állt ellent ennek a vágnak. Rá tette kezét az eke szarvára és nem nézett hátrafelé. Nem vonzotta többé az, amit ott hagyott, nem rettentették az akadályok, valami bensős hang indította és neki mennie kellett.

Febr. 22. Luk. 13: 22—35. *Rúth* 2: 1—7. Rúth életrevaló, szorgalmas nő, aki mindjárt meglátja, hol keresheti meg a maga és napa számára a megélhetésre szükségeset, s nem is késik, hogy serény munkával megszerezze azt. De Rúth nem csak serény. hanem szerény is, alázatosan kéri az engedelmet a szedegetésre. Rúth példa lehet számunkra lelki életünk szempontjából. Szorgalmasan szedegetni az Úrnak mezején, serényen dolgozni és amellett csendességben és alázatosságban maradni, ez a mi tisztünk is. S reánk nem Boáz sze neit figyelnek, hanem a mi Urunkéi, aki számon kéri tőlünk munkánkat és életünket.

Febr. 23. Luk. 14: 1—14. I. Mózs. 22: 1—14. Jakab apostol Ábrahám példájával világítja meg a hitnek és a cselekedeteknek egymáshoz való viszonyát. (Jak. 2: 21—23.) Nincs tehát ellentétben egymással az az állítás, hogy hit által igazulunk meg (Róm. 3: 28) s Jakab állítása, hogy cselekedetek által. Mert a hit akkor bizonyul igazi. élő, üdvözítő hitnek, ha az engedelmisség cselekedeteit mutatja föl gyümölcsök gyanánt. Ábrahám annyira hitt és bízott Istenben, hogy annak dacára, hogy ez a mostani parancsa teljes ellentétben állott előbb tett ígéreteivel, hite még sem tántorodik meg, s a legteljesebb engedelmisséggel kész még akkor is cselekedni azt, amit Isten parancsol, ha egyetlen fiát kéri is áldozatul.

Febr. 24. Máté 15: 21—28. I. Thess. 4: 1—12. Luk. 10: 17—20. I. Ján. 2: 12—17. Minden munkánknál, amelyet itt e földön végezhetünk Isten országáért, s minden eredményél, amelyet ebben a munkában elérhetünk, fontosabb reánk nézve az, hogy neveink fel vannak írva odaönn a mennyben. Keresztyén életünk alapja az Úr Jézus Krisztusnak érettünk elvégzett váltásghalála s ha Isten kegyelméből növekedhettünk is már a keresztyén életben, s új meg új ismereteket és tapasztalatokat szerezhettünk hit által, mindig újra vissza kell térnünk ehhez a fundamentumhoz, nehogy az kicsúszván lábunk alól, elbizakodottságba essünk s kárt valljunk lelkünkben.

Febr. 25. Zsolt. 97. *Rúth* 2: 8—16.

Boáz olyan gyöngéd szeretettel bánik Rúthtal, mintha valami közeli rokona volna, pedig akkor még nem is tudja, hogy elhalt férje révén csakugyan sógor-ságban van vele. Nygyon becsüli Rúthban azt, hogy ez, elhagyva az idegen isteneiket, Izrael Istenének szárnyai alá menekült. És bizonyára a legjobb ajánlólevél mindenki számára, ha tudjuk azt, hogy odamenekült Istennek védő karjaiba, az Úr Jézus keresztje alá. Fájdalom ma már kevesen keresik ezt a biztos és boldog lelkiállapotot abban, akit házastár:ul akarnak választani. Több boldog és kevesebb boldogtalan házasság volna, ha a földi frigyek kötése is ezen alapon állana.

Febr. 26. Luk. 14: 25—35. *Rúth* 2: 17—23. Az anyósok és menyek közt való viszonyt is mily jó volna Naómi és Rúth viszonyának formájára alakítani. Mennyi szeretet, mennyi gyöngédség mind a két részről! A meny nem a maga hasznáért dolgozik, hanem szeretettel gondoskodik arról az öreg asszonyról, akivel most már csak a meghalt férj emléke köti össze s az anyós milyen önzetlen szere ttel örvend annak, hogy menyé kedvet talált Boáz előtt s munkájának jó eredménye lett. S ahol szeretet van, ott istenáldás is van. Az Úr maga vette kezébe ennek a két asszony-nak a sorsát s vezeti azt a boldog vég felé.

Febr. 27. Luk. 15: 1—10 *Rúth* 3. Izraelben szokás volt, hogyha az asszony özvegyen maradt, úgy a férjnek legközelebbi rokona vette el az özvegyet. Rúth abban a házamban van, hogy Boáz az ő meghalt férjének legközelebbi rokona s így közeledek hozzá. De Boáz tudja, hogy van még közelebbi rokon is s nem akar a törvény ellen cselekedni, míg meg nem tudja, hogy amaz hajlandó lemondani jogairól. Egy igaz embernek az alakjával találkozzunk Boázban, aki a szívében Rúth iránt felébredt vonzalmat is alárendeli a törvény igazságos betöltésének.

Febr. 28. Luk. 15: 11—32. *Rúth* 4: 1—11. Boáz és Rúth házasságának nincs akadály. A legközelebbi rokon önként lemond az őt megillető örökségről s vele együtt az asszonyról. Boáz vállalja meg mind a kettőt s így mindegyik az ő tulajdona. Halvány, földi kép ez, amelyet itt nyerünk s mégis emlékeztet bennünket arra, hogy mi is meg vagyunk váltva s hogy mi is annak a tulajdona vagyunk, aki bennünket megváltott. Van valaki, akinek föltétlen és kizárólagos joga van hozzánk, szeretetünk-höz, odaadott életünk-höz. Megadjuk-e neki azt, amit méltán megkívánhat tőlünk? Szeretjük-e Megváltónkat mindenkifölött, az övéi vagyunk-e egészen?

Vargha Gyuláné.